

[Landbrugsministeren.]

Lovforslaget er med disse ændringer vedtaget af det høje folketing, og jeg anbefaler det til en velvillig behandling og vedtagelse her i det høje landsting.

Chr. J. Hansen: Fra alle sider i de politiske partier har der gennem en årrække været enighed om, at der skulle ydes støtte til gennemførelse af bekæmpelse af kvægtuberkulose og kalvekastning, og det kan ikke nægtes, at denne lovgivning gennem årene har givet resultater. Alle har været interesseret deri, ikke mindst det producerende landbrug. Et sådant arbejde gennemføres imidlertid ikke, uden at det koster penge, og det er da også i årenes løb betydelige beløb, der er udbetalt i erstatning for disse tabvoldende kvægsygdomme, beløb, som man må sige er givet godt ud, når man ser på de resultater, der er nået. Man kan vel praktisk talt sige, at Danmark er ved at være rensset for kvægtuberkulose på nuværende tidspunkt.

De nødvendige udgifter er som allerede nævnt tilvejebragt dels ved direkte tilskud fra staten, dels ved opkrævning af en afgift af indtil 2 øre pr. kg slagtet eller levende vægt af kreaturer, der udføres her fra landet. Det har ingen vanskeligheder voldt i tiden, der er gået, men efter at den centraliserede kvæg- og kødeksport nu er ophørt og man er gået over til en anden form for salget af landbrugsprodukter, er det nødvendigt at foretage en teknisk ændring af loven. Det er det, der er foreslået her. Lovforslaget er undergået en ændring i folketinget, men en ændring, som er tiltrådt af den højtærede landbrugsminister, og jeg kan på mit partis vegne anbefale, at man her gennemfører lovforslaget i den foreliggende skikkelse.

Ingefred Juul Andersen: Om det foreliggende lovforslag kan man vel sige, at det er en ajourføring af loven, fordi det, som der gøres opmærksom på i bemærkningerne, vil have sine rent praktiske vanskeligheder, efter at centraliseringen af kvæg- og kødeksporten er ophørt pr. 1. april, at foretage kontrolvejning af levende dyr. Det er derfor foreslået at fastsætte en afgift af 5 kr. pr. stk. i stedet for som hidtil indtil 1 øre pr. kg levende vægt, medens bestemmelsen om afgiften på 2 øre pr. kg kød i den nu-gældende lov er bibeholdt. Lovforslaget er vedtaget i det høje folketing, og jeg kan på mit partis vegne anbefale, at det også vedtages her i landstinget. Lovens gyldighed begrænses til 2 år, hvilket jeg finder er

rigtigt. Der kan da igen blive lejlighed til at undersøge, om der er noget at rette eller ajourføre i loven.

Krarup: Den lovændring, der her foreslås, vedrører jo kun selve det beløb, der indkommer ved en afgift på kreatureksporten. Før blev afgiften beregnet efter vægt, nu foreslår man den beregnet pr. stk. Bemyndigelsen er begrænset på forskellig måde, både med hensyn til beløbets størrelse og også med hensyn til varigheden, idet loven nu begrænses til 2 år. Jeg anbefaler på mit partis vegne den foreslåede ændring.

Men selve lovens formål er jo at bekæmpe to farlige og tabvoldende sygdomme, tuberkulose og smitsom kalvekastning, og jeg vil gerne fremsætte et par orienterende bemærkninger netop herom.

Som det er blevet sagt før i dag, er vi omtrent færdige med tuberkulosen. Dog ikke ganske. De sjællandske landmænd fik engang i dette forår en alvorlig forskrækkelse, da vi hørte om et pludseligt udbrud af kvægtuberkulose i en stor sjællandsk besætning på over 200 malkekøer. Disse køer havde gennem mange år været fri for tuberkulose, og mælken havde man i god tro sendt til København, men pludselig viste det sig, at der kom en rygende infektion med tuberkulose. Resultatet for ejeren var, at 60 gode, højtydende malkekøer øjeblikkelig måtte sælges til slagting. Det giver jo ejeren et føleligt tab og volder naturligvis også store driftsforstyrrelser. Man kan spørge, hvordan smitten nu pludselig kommer til en sådan tuberkulosefri besætning. Det er ikke opklaret; det bliver måske aldrig opklaret — man kan gætte på, at den muligvis er kommet gennem en kreaturpasser, der uden at vide af det selv har været tuberkulosesmittebærer. Men lad det nu være, hvad det er; det viser i alle tilfælde, at faren er tilstede, og derfor må vi være på vagt overfor den.

Den anden af disse to ondartede kvægsygdomme, smitsom kalvekastning, er der også grund til at gå rationelt til værks overfor, og man må ikke spare nogen bekostning eller nogen ulejlighed ved bekæmpelsen af den. Da loven af 22. december 1948 var til behandling her i det høje ting, udtalte jeg, at der blandt landmænd og dyrlæger var en vis mistillid overfor det serum, der blev benyttet ved vaccination af de unge dyr mod smitsom kalvekastning, og jeg vil gerne i dag i fortsættelse heraf give oplysning om et karakteristisk tilfælde, som jeg har haft i min egen kvægbesætning i år. Til trods for at jeg gennem